



Lord Luster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE TORENKAMER IN HET OUDE FORT

N° 2504



WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.



Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Torenkamer in het oude Fort



HOOFDSTUK I

HET TELEFOONGESPREK IN DE TREIN

In de trein, die op weg was van New York naar de Canadese grens deed zich reeds de nadering van de winter gevoelen. Het was begin oktober en na de warme zomermaanden was ineens een koude luchtstroom uit het noorden binnengedrongen en had mens en dieren verrast.

De vergeelde bladeren dwarrelden van de bomen en werden voortgejaagd door de straffe wind.

De tijdsomstandigheden in aanmerking genomen was de Pullman trein vrij goed bezet.

In de achterste wagen, die dus voorzien was van het bekende uitzichtbalkon, hetwelk de meeste grote

treinen in Amerika bezitten, zaten in een der afdelingen slechts drie reizigers, die niet veel leken op het type van de Amerikaanse zakenman. Zij waren gestoken in blijkbaar nog nieuwe reiskleren, zeer practisch, maar van een exotische snit. Een kenner zou op het eerste oog gezien hebben, dat die kleren met weinig moeite te veranderen waren in uitstekende praktische jachtkledij.

Twee dezer mannen waren in een druk gesprek gewikkeld, en de derde, een man van krachtige lichaamsbouw, met uiterlijk van een goed aardige reus, keek met belangstelling naar het steeds wisselende land-

schap, dat aan zijn ogen voorbijtrok.

Die drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson, die Raffles als chauffeur diende. Een reeks van avonturen had hen daar gebracht, of, om juist te zijn, het verlangen om eindelijk eens een streep te zetten onder die reeks lotgevallen, die meermalen hun leven in gevaar had gebracht, in de verwoede strijd tegen de misdadigersbenden van Chicago, New York en andere steden.

Wie dan ook een blik had kunnen slaan in de langwerpige, sterke lederen koffer, die in een der netten lag, zou daarin twee voortreffelijke jachtgeweren hebben gevonden, afkomstig uit de beste fabrieken van Amerika, hetgeen er op wees, dat de grootste en meest bereisde, zeker de meest gevreesde avonturier van alle tijden, die men, niet zonder reden, de Grote Onbekende noemde, een rustpauze ambieerde, en zich door de jacht op Canadees wild herstellen wilde van de vermoeienissen, veroorzaakt door de jacht op ander wild, op twee benen, dat de onderwereld der grote Amerikaanse steden bevolkt.

Wat Brand betreft — hij voelde zich gelukkig, want hij deelde niet de koortsachtige bedrijvigheid van Raffles, die altijd schuil ging onder een bedrieglijk uiterlijk van een ijskoude kalmte, en onverstoorbaar flegma. Voor hem was deze trek naar het hoge Noorden als het ware een verademing. Nooit aarzde hij zijn avontuurlijke vriend steeds te vergezellen, daar waar zijn hulp nodig was, maar hij bezat niet de ontombare wilskracht van Raffles, en evenmin diens onbegrijpelijke onvatbaarheid voor vermoedenissen, noch diens volkomen gemis aan vrees.

Het allerliefst zou Brand maar aanstonds zijn teruggekeerd naar zijn geliefd Londen, waar hij zeker sedert een jaar geen voet had gezet, maar ook deze reis naar het Canadees jachtgebied was hem zeer wel-

kom.

Een paar maanden doorbrengen in de jachtvelden van het hoge noorden, in sneeuw en ijs, en als het mogelijk was, ver van de mensen, leek hem zeer aantrekkelijk.

Er was overigens reden te over, om Philadelphia met enige overhaasting te verlaten, want ook in die stad had Raffles een rol gespeeld, die waarschijnlijk geen genade zou vinden in de ogen van politie en justitie, en die enige tienduizenden dollars in zijn geldbuidel had gebracht.

De trein was zoëven Pittsburg gepasseerd, en was nog ongeveer drie uur van de grens, toen Brand ineens zweeg, om een jonge vrouw na te zien, een meisje nog bijna, die met gedecideerde stap door het middenpad van de wagen liep, als iemand die het reizen gewend is. Zij bleek op weg te zijn naar het uitzichtbalkon, ofschoon het daar tamelijk koud was, maar zij had een bontjas aan, tot bijna aan de knie reikend, en was verder nog tegen de temperatuur gewapend door een vos om haar hals, en Russische laarsjes aan de fijne, goed gevormde benen.

Na de glazen schuifdeuren achter zich te hebben gesloten, nam zij plaats in een van de gemakkelijke stoelen en genoot zichtbaar van het uitzicht, want zij keek naar links en naar rechts, naar de steeds talrijker wordende pijnbomen, die zich dicht bij Montreal tot een bos verenigen, naar de hoge heuvels, en naar de bruisende bergstromen, die op talrijke punten zich als watervallen omlaag storten, in de machtige St.-Lawrence River, die over tientallen mijlen afstands de natuurlijke grens vormt tussen Canada en de Verenigde Staten.

Na verloop van een kwartier begon Brand, die op dat punt een bijzonder scherpe blik had, te bemerken dat Raffles nu en dan geen aandacht wijdde aan zijn woorden.

— Je schijnt toch nog meer aan Philadelphia te denken, Edward,

dan wel goed kan zijn, zei hij eindelijk, half boos, half lachend.

— Het zou me spijten, als ik je mocht gegriefd hebben, door mijn onoplettendheid, zei Raffles glimlachend, maar aan Philadelphia dacht ik toch waarlijk niet.

De blik uit zijn staalgrijze, grote ogen was op dat ogenblik zo strak op dat meisje daar buiten gevestigd, dat Brand een uitroep van verwondering slaakte, en op een toon van ongelooft zei:

— Je zult mij toch niet willen wijsmaken, dat je aandacht gevangen wordt gehouden door dat mooie kind op het uitkijkbalkon?

— Dat zou je verwonderen, niet waar? zei Raffles ironisch, maar stel je gerust, het is niet zo. Vrouwelijk schoon trekt mij wel degelijk aan maar in platonische zin, zoals het zien van een fraai marmeren beeld mij aantrekt. Ik had je willen vragen of het gezicht van dat meisje geen herinneringen bij je opwekt.

Brand moest zich een weinig terzijde buigen, om, langs het zware lichaam van Henderson heen, het knappe meisje op het balkon te kunnen zien.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat het gezicht mij niets zegt; ik herinner mij niet haar ooit te hebben gezien. En overigens — al die mooie Amerikaanse meisjes lijken op elkander als twee druppels water.

— Ik zal je falende herinnering te hulp komen, maar daarvoor moeten wij vier jaar terug, geloof ik. Het was in Chicago. Zij was toen nog een kind, zeker niet ouder dan een jaar of vijftien; de dochter van een violist in een strijkje. De man dronk. De moeder leefde nog, maar was onvindbaar. Hij speelde in een nachtkroeg, waar wij getuige zijn geweest van een groot gevecht met de politie, wel enigszins tegen onze zin, en in ieder geval tegen onze verwachting.

Raffles wilde nog iets zeggen, maar hij zweeg plotseling, duwde Brand terzijde, en verborg zich snel

achter een wijd uitgespreid dagblad.

De spoorbaan liep hier over een grote lengte parallel met een autosnelweg, die door een hek van de spoordijk was gescheiden.

Een vrachtauto reed met grote snelheid in dezelfde richting van de trein, maar natuurlijk minder snel, en Raffles meende te zien, dat de chauffeur snel een teken gewisseld had met het meisje op het balkon.

De krant, waarin Raffles las, had op de vouw in het midden een kleine scheur, juist groot genoeg om er doorheen te kunnen kijken.

Hij zag hoe het meisje een blik door de ruit naar binnen wierp, waarschijnlijk om zich te overtuigen, dat men niet op haar lette, want het volgende ogenblik gooide zij met een vlugge beweging iets over het hek, dat op een meter of dertig voor de vrachtauto op de weg terecht kwam.

De chauffeur stopte, kwam uit de cabine en bukte zich om datgene op te rapen, dat door het meisje op de weg geworpen was, stak het in zijn zak en reed weg. Hij was aldra uit het gezicht verdwenen en het meisje deed de deur van het balkon open en ging, zonder een enkele keer om te zien naar de drie reizigers in hun compartiment, naar haar plaats terug.

Charles Brand keek haar na en vroeg:

— Wat heb je door dat scheurtje in de krant waargenomen?

Raffles vertelde het hem en Brand zei lachend:

— En trekt dat je aandacht? Ze heeft natuurlijk een prop boterhampapier of een leeg lunchdoosje weggeworpen.

— Met je welnemen, zei Raffles, maar waarom mikte ze het zo zorgvuldig over het hek en waarom stopte de chauffeur, en wat is er voor belangrijks aan een leeg doosje, en waarom overtuigde zij zich eerst, dat niemand keek?

— Inderdaad, dat is wel wat zon-

derling, mompelde Brand, overwonnen. Wat kan het te beduiden hebben?

— Beste Charles, zeker weten doe ik het niet, maar ik denk, dat het in verband staat met een of ander smokkelplan, antwoordde Raffles. Er wordt vooral hier, waar de bevolking nog tamelijk dicht is, en men veel grote steden bijeen vindt, schrikbarend veel verboden waar binnengesmokkeld, al houdt de douane natuurlijk juist het meest het oog op deze plekken. Zij zal wel een briefje hebben uitgeworpen, met een steen of zoiets bezwaard, om de chauffeur van de vrachtauto het een en ander mede te delen, wat voor hem van gewicht is. Ik moet toch eens gaan zien of ze alleen is, dan wel of ze gezelschap bij zich heeft. Wacht even, ik ben dadelijk terug.

Raffles stond op, opende de zendsendeur, kwam zo in de restauratiewagen, bereikte het verbindingsbruggetje, en in de tweede wagen kreeg hij juist het meisje in het oog, toen een jonge man in een blauwe uniform na enig zoeken op haar toekwam, haar iets scheen te vragen, en op haar bevestigend hoofdknikken naar een met een glasdeur afgesloten hokje wees, waar een telefoontoestel hing.

Toen Raffles de man voorbijging, zag hij, dat op zijn pet twee koperen letters bevestigd waren, een R. en een T., hetgeen in Amerika en op een trein beduidt Railroad Telephony.

Hij deed een paar stappen terug, en ging schuin tegenover de telefooncel zitten, zich houdend alsof hij door het zijraam naar het voorbischietende landschap keek.

Door middel van een zakspiegeltje echter hield hij het gezicht van het meisje scherp in het oog, vooral de lippen van de snelsprekende anond.

Zij bleef niet langer dan vijf minuten spreken, betaalde de beambte, die haar een reçu gaf, nam haar plaats weer in, en verdiepte zich in

de lectuur van een tijdschrift.

Raffles bleef nog even staan, om geen achterdocht te wekken, en ging toen naar zijn compartiment terug. Zodra hij weer naast Brand zat, zei hij laconiek:

— Het is zoals ik dacht: — een smokkelzaakje. Onze bekoorlijke jongedame schijnt bij die onderneming een rol te spelen.

— Hoe ben je dat te weten gekomen? vroeg Brand verbluft.

— Wel, ze telefoneerde.

— 'k Vraag excuus, mylord, als ik u in de rede val! riep Henderson op een toon van grote verbazing. Heb ik u goed verstaan, telefoneerde zij?

— Ja, James, dat is sedert een paar jaren mogelijk geworden op alle Amerikaanse treinen van enige betekenis. Ik behoeft je niet te zeggen dat het draadloos geschiedt!

— Maar — telefoneerde zij, waar je bij stond? riep Brand verwonderd.

— Natuurlijk niet. Zij telefoneerde in de daarvoor bestemde cel, en de deur was dicht, zodat er geen woord te horen was van hetgeen zij zei, — maar die deur had een glazen bovenruit, je weet, dat ik goed van de lippen kan lezen — en met behulp van mijn zakspiegeltje kon ik zien wat zij zei.

— Ik ben benieuwd waar het overging, zei Brand, die een zeker gevoel van onbehagen in zich voelde opkomen, want hij had een vreemde glans gezien in de ogen van Raffles, die weinig goeds voorspelde.

— Zij zei: «Van nacht om twee uur, aan de tweesprong, bij de Gouden Dubloen. Zes mannen. De Koninklijke is weggelokt. Wees precies op tijd. Neen, ik weet zeker dat de weg tot Pittsburg vrij is tot aan de viersprong. Daar zien we dan wel verder. Ik zal er zelf zijn, en op jullie wachten. Waarschuw Blesko.»

— Nu dat mysterieuze gesprek zullen we zeker niet kunnen ont-radselen, zei Brand luchtig, met een schuinse blik op het gelaat van

Raffles.

— Mij dunkt, dat er niets te ont-raadselen valt, amice, zei Raffles kalm. Het is voor mij heel duidelijk. Die Gouden Dubloen is natuurlijk de naam van een of andere herberg. Vergeet niet dat we hier op voormalig Frans gebied zijn, en de Franse kolonisten hadden de gewoonte hun herbergen en logementen een romantische, poëtische naam te geven. De Dubloen was in het begin van de achttiende eeuw nog een veelgebruikt muntstuk, en de Gouden Dubloen had een waarde van ongeveer twee pond sterling. Naar alle waarschijnlijkheid wacht zij daar in de buurt dus een smokkelauto op.

— Maar wat bedoelt zij met de Koninklijke die is weggelokt?

— Dat kan alleen maar de Koninklijke Bereden Politie zijn, Charles, daardoor krijgen de smokkelaars natuurlijk de handen vrij, om de grens over te steken. Er moet daar ergens een weg zijn, goed berijdbaar voor zware auto's. Met zes man schijnt zij het af te kunnen. En Blesko is natuurlijk de bijnaam

van een of andere aanvoerder of wellicht een gewoon lid van de smokkelbende. Wat het meisje zelf betreft, Charles, het zou mij niet verwonderen, als het toeval ons hier in aanraking had gebracht met een jonge vrouw, die aan weerszijden van de grens een zekere bekendheid geniet.

— Weet jij dan wie zij is? vroeg Brand.

— Ik geloof dat ik het weet, amice. Een poos terug hebben de bladen vol gestaan van een zekere Smuggling Mary.

— Maar als de kranten er vol van hebben gestaan, Edward, hoe komt het dan dat die jongedame niet is gearresteerd?

— Het antwoord is heel eenvoudig: omdat men haar niet op heterdaad heeft kunnen betrappen, hetgeen voor een veroordeling noodzakelijk is — en ze is zo keurig gekleed, omdat de smokkelhandel zulke grote voordelen afwerpt. En van die voordelen zullen wij vannacht om 2 uur ons aandeel opeisen.

HOOFDSTUK II

IN DE GOUDEN DUBLOEN

De reis leverde verder geen bijzonderheden meer op. Men kreeg de jonge, mooie vrouw niet meer te zien.

Te Montreal, even voorbij de grens, moesten alle reizigers uitstappen, en zich begeven naar de grote douaneloods, waar hun handbagage en die van de goederenwagens op contrabande zouden worden onderzocht.

De contrôle is zeer streng op Amerikaans gebied, en zeker niet veel minder op het Canadese.

Maar ook in deze zaal ontdekten de drie reizigers de bewuste jonge vrouw niet, ofschoon het toch zeker was, dat ook zij te Montreal zou moeten uitstappen, daar zij slechts van daar het gehucht kon bereiken, en de herberg waarover zij het gedurende het telefoongesprek gehad had.

Brand had gehoopt met dezelfde trein verder noordwaarts te zullen reizen, maar dat ging niet door, want na een poos vertrok de trein zonder hen.

Raffles zag de mistroostige ge-
laatsuitdrukking van zijn vriend, en

zei zacht, hem in een hoekje glimlachend op de schouder kloppend:

— Het is maar een kort opont-
houd, Charles.

— Dat kun je wel zeggen, maar ik twijfel een beetje aan dat k-o-r-t, zei Brand meesmuilend. Ik heb veel liever te doen met wilde dieren, met ijsberen en wolven, dan met smokkelaars.

— Misschien komen wij niet eens met hen zelf in aanraking, en alleen maar met hun geld, amice.

— Weet je zeker, dat zij dat hebben, meen je?

— O, ja, daarvan ben ik zeker; grote zendingen moeten altijd constant betaald worden. Crediet verlenen de smokkelaars elkander niet, en dat is ook heel begrijpelijk.

— Het zal mij benieuwen hoe je de zaak denkt aan te pakken. Om te beginnen: waar is het meisje? Het lijkt wel alsof zij door de grond gezonken is. Had zij dan geen bagage.

— Die oplossing heb ik ook al gevonden, Charles. Trouwens wat zou zij met bagage moeten uitvoeren? Zij reist maar korte afstanden heen en weer, nauwelijks een paar uur.

Maar wij hebben een auto nodig, en geen paarden, want er zijn hier in de omgeving van de stad uitstekende wegen. Heel anders wordt het, als wij een paar honderd mijlen verder noordwaarts zijn gekomen, waar de gebaande wegen uiterst schaars zijn. Wapens hebben wij, in overvloed zelfs, en wat de Gouden Dubloen betreft; — vermoedelijk is die herberg in deze grote stad wel ergens bekend.

— Heb je een bepaald doel? Wij moeten zeker over de grens terug, niet waar?

— Waarom? Dat is misschien niet eens nodig. Ik denk dat de afrekening plaats heeft in de Gouden Dubloen, en dan hebben wij niets anders te doen, dan de terugkeer af te wachten van de smokkelaars, die de waar verkocht hebben.

Maar laten wij er nu verder over zwijgen, want wij zijn niet alleen.

De drie mannen bevonden zich thans aan het einde van de stationshall, waar zich de acht of tien uitgangen bevonden.

Zij gaven hun reisbiljetten af, die afgetekend werden, kwamen buiten, en lieten door een kruijer hun bagage naar een hotel brengen, dat recht tegenover het station stond.

Tien minuten nadat zij daar waren gearriveerd had Raffles op handige wijze de portier uitgehoord, en wist nu, dat de Gouden Dubloen inderdaad een oude herberg was, gelegen op een vrij afgelegen plek in het bos, die des zomers wel eens het einddoel vormde van uitstapjes van vacantiégangers. Met een auto kon men het logement wel bereiken, eerst langs de hoofdstraatweg, vervolgens langs tamelijk smalle binnenwegen, die des winters echter volkomen onbegaanbaar waren. De Gouden Dubloen was op ongeveer vijftien kilometer van de grens gelegen, en de rit per auto duurde omstreeks een uur.

— Wordt er hier veel gesmokkeld? vroeg Raffles.

— Officieel weten wij daar niets

van, mylord, antwoordde de man, Raffles de titel gevend, waarmee hij door die zwaar gebouwde man, die zeker een bediende of chauffeur was, aangesproken was, maar het was vooral in de laatste tijd onrustbarend veel. En de douane stond er machteloos tegen. Ik heb echter horen verluiden dat het douanecorps versterkt is, en dat er sedert een paar weken krasse maatregelen worden genomen. Men wil tot iedere prijs het smokkelaarsnest, dat hier ergens in de buurt moet zijn, uitroeien. Men heeft een tijdlang gemeend, dat alles uitging van de Gouden Dubloen; dagen en zelfs weken achtereen heeft men daar op de loer gelegen, echter zonder dat er iets ontdekt werd.

— Men meende dus, dat er een opslagplaats van smokkelwaar was? vroeg Raffles verder.

— Ja, mylord, maar het lijkt mij onmogelijk, want ten eerste is het huis niet groot, en ten tweede is het herhaaldelijk en onverwacht van de kelder tot de zolder doorzocht. Maar als het niet in de Gouden Dubloen is, dan moet toch ergens anders een opslagplaats zijn, want u begrijpt wel, dat het onmogelijk is, op goed geluk ergens een vrachtauto heen te sturen. Daarvoor is de waakzaamheid van de Amerikaanse douane te groot. Zo iets moet tot in de puntjes worden voorbereid, dan lokt men de douane naar een geheel ander punt, en de slag wordt geslagen. Maar al het zoeken is tot dusverre vruchteloos geweest, en het zal nog wel erger worden, nu die zogenaamde Smuggling Mary hier gesignaleerd is.

Het eerste wat Raffles deed, was, zich een auto aan te schaffen, een Ford Taunus, waarop hij zou kunnen vertrouwen, en Brand kocht een uitstekende, uitvoerige autokaart, die Raffles geruime tijd bestudeerde. Hij zag, dat in de buurt van de Gouden Dubloen bijna alle wegen stonden aangeduid in een kleur, die betekende: minder geschikt of on-

geschikt voor autoverkeer ».

Nog diezelfde namiddag begaven de drie mannen zich op weg, na zorgvuldig de wapens te hebben nagezien.

Raffles behoefde niet naar die weg te vragen, want er stonden tal van wegwijzers langs de berm.

Het was eerst een goede geasfalteerde weg, die echter geleidelijk overging in een heel gewone grintweg, maar nog uitstekend berijdbaar.

Gaandeweg kwamen zij midden in een bos van pijnbomen, hier en daar met open plekken, en op een van die plekken ontdekten zij, niet ver van hun einddoel, een van die voormalige grensforten, zoals ze werden opgericht tijdens de onafhankelijkheidsoorlog tegen Engeland.

Het was half in puin gestort, maar nog kon men de plek zien, waar destijds de kanonnen waren opgesteld achter de borstweringen.

Er was geen sprake van, dit oude fort met de auto te bereiken, en dus moesten Brand en Raffles, die het wilden zien, uitstappen, en zich door het ruwe struikgewas en prairiegras een weg banen tot aan de voet van het oude vestingwerk.

Brand zag dat Raffles alles met de grootste aandacht opnam, en hij meende zelfs te zien, dat zijn vriend hier dingen ontdekte, waaraan deze grote betekenis hechtte, ofschoon hij zelf niet zag wat dat wel kon zijn.

Raffles liet zich daarover niet uit toen zij terugkeerden naar de auto, en hij had nog niets gezegd, toen de wagen tien minuten later stopte voor de befaamde herberg, die nog het uithangbord had, waarop, onder een vergulden schijf, die zeker een Gouden Dubloen moest voorstellen, met ouderwetse krulletters de naam te lezen was.

De waard stond in de deuropening, en Brand constateerde dat de man een perfecte boeventronie had. Hij was vrij groot, stevig gebouwd, en zijn tot over de ellebogen opgerolde mouwen lieten twee armen zien, die

toonden, dat monsieur Lafonte beschikte over een grote lichaamskracht.

In tegenstelling met hetgeen men had kunnen verwachten, scheen hij volstrekt niet biezonder ingenomen te zijn met de komst van deze nieuwe gasten, en het was duidelijk, dat hij naar een uitvlucht zocht, om hen niet op te nemen, toen Raffles, die zijn aarzeling zag, opmerkte :

— Wij blijven maar kort; waarschijnlijk vertrekken wij weer vóór het vallen van de avond. Zeker is dat echter niet, en wij willen toch gaarne zeker zijn van een dak boven ons hoofd. Wij willen in de omgeving wat jagen, als dat hier mogelijk is, en zullen dus zeker vermoeid terugkeren. Wat de prijs voor twee kamers betreft, — zeg maar op, hoeveel.

Lafonte krabde zich eens achter het oor, nam de reizigers een voor een zwijgend op, en scheen toen schouderophalend tot een besluit te komen.

— Ik heb nog twee kamers vrij, en als drie dollars per kamer niet te duur is, voor slapen en ontbijt...

— Accoord, viel Raffles hem in de rede.

— Ga maar mee, dan zal ik u wel wijzen, waar u zijn moet, vervolgde Lafonte. Als u maar niet verwacht, een donzen bedje, stromend water, en een lift te vinden.

— Hindert niet, wij weten wat wij in een halve wildernis als deze te wachten hebben. Een paar planken voor een bed, een blikken lampetkan met water, dat in de winter strijk en zet bevroren is, en een vermolmde trap, waarvan de treden onder de voeten kraken. Het doet er niet toe; wijs ons de weg maar.

De drie mannen namen zelf hun lederen valiezen op, omdat Lafonte er geen vinger naar uitstak, terwijl de enige bediening van het logement bleek te bestaan uit een kleurling, een mulat, die er óók al niet erg betrouwbaar uitzag en gingen de trap op, waarbij Raffles tot de ontdek-

king kwam, dat zijn voorspelling althans op één punt niet uitkwam, want de treden kraakten niet in het minst.

Voor het overige kwam alles precies uit, want de bedden bleken inderdaad niet veel meer te zijn dan een plank op vier logge poten, en bedekt met wat dierenvelen en een dunne, waarschijnlijk met stro gevulde matras. Op een klein, wankel tafeltje stond een grote, gebarsten kom, en daarnaast, een blikken lampetkan.

De kamers bleken gelegen te zijn op de eerste, en enige verdieping. Zij hadden kleine ramen, met het kozijn ruim een meter boven de vloer, waardoor het licht schaars binnendrong.

De kamers, die Raffles en Brand tezamen, en die Henderson geheel alleen zou bewonen, waren door een derde vertrek van elkander gescheiden.

Toen Brand de vraag stelde of die kamer niet beschikbaar was, antwoordde Lafonte kortaf:

— Neen, die is al besproken.

Zoals viel te verwachten, bestond het logement van Lafonte voor het grootste gedeelte uit hout. De bakstenen muren reikten niet verder dan een meter boven de grond, en voor het verdere waren deze opgetrokken uit dicht naast elkander geplaatste pijnboomstammen, slechts aan de buitenkant met planken be-

spijkerd. De binnenwanden bestonden eveneens uit hout, en bij een eventuele brand zou er dus van het hele huis niet veel overblijven.

Het dak was plat, vier schoorstenen staken er boven uit, gewone ronde pijpen van gevernist blik.

Dit dak was van zink, en voorzien van een dikke laag grint, bedoeld als een afwering tegen de brandende zonnestralen. In de zomer kan het hier verschrikkelijk warm zijn, even ondraaglijk als het 's winters koud is.

Raffles bestelde aanstonds een maaltijd en kreeg te horen, dat er een lamsbout op het vuur stond, dat er brood zou zijn, verse boter en schapenkaas, en liet toen Monsieur Lafonte merken, dat zijn aanwezigheid voorlopig niet langer gewenst werd.

Toen de waard verdween, luisterde Raffles naar de wegstervende voetstappen, sloop toen naar de deur, opende deze ineens, en keek recht in het gezicht van een jongeman met een geruit pak, die hij in het hotel te Montreal had zien arriveren.

Het jonge mens fronste de wenkbrauwen, mompelde iets in zich zelf, trok zich in zijn kamer terug. Raffles deed dit ook, en zei op zachte toon tot Brand:

— Dit is wel zeker — wij worden in de Gouden Dubloen niet bepaald beschouwd als vrienden!

HOOFDSTUK III

ONDERZOEK EN ONTDEKKINGEN

Terwijl het drietal zich de lamsbout goed liet smaken, hoorden zij de deur van de aangrenzende kamer opnieuw open gaan, en zachtjes weer sluiten. In de gang klonken voetstappen, die zich snel verwijderden.

— Onze buurman schijnt een wandeling te gaan maken, zei Raffles, die een blik door het kleine venster had geworpen, en met het hoofd knikkend in de richting van de jongeman, die nu een stevige gabardine regenjas droeg, knielaarzen, en een tweed hoedje. Over zijn schouder hing een nog ledige weitas, en zijn stevige, bruine hand hield op de goede wijze een jachtgeweer vast, dat er uitzag, alsof het ook wel voor andere doeleinden geschikt was.

Raffles volgde de jongeman met de blik, totdat deze onder het geboomte verdween, en vroeg toen op zachte toon:

— Zou dat nu de correspondent zijn van Smuggling Mary?

— Wie zal het zeggen, amice? Hij ziet er wel niet uit alsof hij zich met sluikhandel bezig houdt, ofschoon ik moet toegeven, dat het uiterlijk van de mens vooral op dit gebied een zeer onbetrouwbare waardemeter is. Misschien komen wij later wel wat meer van hem te we-

ten. — Als je klaar bent, ga dan mee, Charles, want ik voel veel lust, niet alleen de omgeving, maar ook dit huis eens nader te bekijken. Neem je kijker mee.

— Waartoe? vroeg Brand.

— Ik wil wel eens zien of men van hieruit het oude fort kan waarnemen.

— Dat is, dunkt mij, onmogelijk, want er is een dicht bos tussen.

— Wij zullen dan ook naar het dak gaan, amice.

— Zal ik Henderson waarschuwen?

— Niet nodig. Ik zie dat de brave vent al weer bezig is met een werkje, dat hem veel meer belang inboezemt. Hij onderwerpt onze nieuwe Taunus aan een grondig onderzoek.

Brand hing dus zijn tas met de sterk vergrotende Zeiss om, en volgde Raffles. Het was stil in het huis, waar zich geen andere gasten schenen te bevinden; alleen uit de aangebouwde keuken hoorde men het veel belovend gerucht van potten en pannen en een knappend vuur.

De weg naar het dak was gemakkelijk te vinden, maar de toegang tot de trap was afgesloten door een stevig ijzeren hek, dat met een

hangslot gesloten bleek te zijn.

Menigeeen zou nu zijn terug gekeerd, maar Raffles werd door niets zo zeer geprikkeld tot verder onderzoek als door het zien van een hangslot. Hij begreep natuurlijk onmiddellijk, dat Lafonte die voorzorgsmaatregel niet voor de grap had genomen, maar uitsluitend omdat er iets te verbergen viel voor nieuwsgierigen.

Het hangslot was van degelijk fabrikaat, maar het kostte Raffles weinig moeite om het te openen. Met een eenvoudig, stalen instrumentje had hij binnen enkele tellen het slot geopend en het hek, dat van de vloer tot de zoldering reikte, naar zich toe getrokken. Het maakte niet het minste gerucht, en Raffles wees glimlachend naar de scharnieren die blijkbaar pas kort geleden rijkelijk gesmeerd waren.

De trap telde maar zeven treden, en werd van boven afgesloten door een luik, dat met een ijzeren bout op zijn plaats werd gehouden. Ook hier moest Raffles een hangslot openen van precies dezelfde constructie als het eerste, voor hij de bout uit de ringen kon schuiven en het luik openen.

Aldra bevonden zij zich op het dak, en Brand had zelfs nauwelijks zijn hoofd er boven uitgestoken, of hij moest erkennen, dat er met dat dak toch misschien iets belangrijkers aan de hand was, dan hij eerst had gemeend, want zelfs met het blote oog kon hij heel in de verte een klein gedeelte zien van het afgedankte fort.

Ook zag hij aanstonds dat dit onmogelijk zou zijn geweest, als men niet de moeite had genomen, een rijtje bomen, die juist in het gezichtsveld hadden gestaan, te rooien.

Hij haalde de kijker uit het etui, stelde scherp in, en kon nu zonder moeite het dak van een der hoektorens van het fort onderscheiden.

Raffles languit naast hem liggend, vroeg zacht en glimlachend:

— Snap je het nu, amice? Be-

grijp je het verband? En weet je nu waar de opslagplaats van de smokkelwaar is?

— De opslagplaats... begon Brand verbluft.

— Natuurlijk, viel Raffles hem ongeduldig in de rede. Je moet toch ook hebben opgemerkt, dat het bijna onmogelijk is, zelfs in de nacht, de smokkelwaar via de hoofdweg naar de grens te vervoeren. Van dit huis echter gaat het heel gemakkelijk, maar tot aan dit huis ligt de straatweg, de enige, die voor auto's berijdbaar is, over een afstand van tientallen mijlen geheel open, en één enkel man zou met een mitrailleur in staat zijn, zelfs tien auto's tot stoppen te dwingen. Daarentegen is het gemakkelijk, langs de oude zijweg tot vlak bij het fort te komen, waar de voorraad kan worden opgeslagen, en van daar kan de rommel binnen enkele minuten naar hier worden overgebracht.

— Dwars door dit dichte bos heen? vroeg Brand verbaasd.

— Niet er door, maar er onder door, amice. Volg eens de richting van mijn vinger. Daar, tussen die twee grote berken in loopt een pad, bedekt met ruw behouwen balken, die er enigszins uitzien als dwarsliggers van een spoorweg. Herinner je je, dat in sommige delen van het Schwarzwald zulke wegen bestaan, die bestemd zijn om er de zware, met hout beladen sleden van de bergtoppen naar het dal te laten glijden? Zo ziet het er uit, maar het is geheel iets anders. Het is niets anders dan een droge greppel, die naderhand is overdekt. Als je een van die balken zou wegnemen, een karweitje dat niet zou meevallen, dan zou je kijken in een gang, die van het fort tot aan de herberg loopt over een lengte van bijna een kilometer. Die balken zijn overal elders met aarde bedekt, maar op dat ene plekje heeft waarschijnlijk een stortbui de aarde weggespoeld, en het hout bloot gelegd.

Brand had met de grootste verba-

zing toegelusterd, en zei nu opgewonden:

— Dat zou heel wat verklaren. Op die manier kan het niet zo moeilijk zijn, de smokkelwaar over de grens te krijgen.

Hij wilde nog iets zeggen, maar Raffles legde zijn hand op zijn arm en nam de kijker om die voor zijn ogen te brengen.

Hij tuurde in de richting van een lage heuvel, op verre afstand, waarvan een klein gedeelte zichtbaar was door de bomen heen.

Toen hij na enige minuten het instrument weer liet zakken, las Brand een verwonderde uitdrukking op diens gezicht.

— Wat is er? Wat heb je gezien? vroeg hij fluisterend.

— Smuggling-May zit op die heuvel daar, in gezelschap van de man met het geruite pak.

— Dus die hoort er óók bij, zei Brand levendig. Dat komt ons prachtig te stade, nu hij zijn kamer vlak naast de onze heeft.

Raffles gaf geen antwoord. Hij scheen ergens over na te denken, maar opeens stootte hij zijn vriend aan, wenkte naar het luik, en direct kroop Brand over het platte dak weer terug naar de trap.

Ook hij had enig gerucht menen te horen, dat kwam van de zijde van de schoorsteen, vlak bij het luik. Raffles volgde Brand haastig, en sloot het luik zóver, dat er een kleine kier openbleef. Daar doorheen kon hij nog juist het bovenstuk van de zinken schoorsteenpijp zien, die door een gat in het dak verdween.

Hij bemerkte aldaar dat hij geen seconde langer had moeten wachten, want de pijp werd omlaag getrokken, en inplaats daarvan kwam een hoofd met kroezig, gitzwart haar te voorschijn, en vervolgens een hand met een kijker gewapend.

Raffles keek tegen het achterhoofd van de man aan, maar begreep dadelijk dat het de mulat moest zijn. Die schoorsteen werd misschien nooit meer gebruikt, en zou zeker

een gemakkelijker en vlugger verbindingsweg met het dak vormen dan het ijzeren hek, de trap, en het luik, althans voor de magere, lenige halfbloed.

Raffles liet heel voorzichtig het luik weer in de sponning glijden, schoof de bout op zijn plaats, maakte het hangslot weer dicht, en herhaalde deze bewerking aan de andere kant van het hek, zodat alles weer in de oude toestand was.

Zij waren nog geen tien minuten in hun kamer terug of de mulat kwam zeggen, dat er beneden voor het avondmaal gedekt was. Hij was een kleine, magere man, met een laag voorhoofd. Zijn naam was, zoals bleek, Jean Dulac. Hij sprak Engels met een Frans accent.

De schemering begon te vallen, toen zij opstonden van de ruwe tafel in de gelagkamer.

De man met het geruite pak was nog niet teruggekeerd van zijn tocht.

De drie mannen gingen naar buiten, en liepen tot aan het einde van de open plek, waar zij er zeker van konden zijn, niet te worden beluisterd.

— Het ziet er hier op het ogenblik heel rustig uit, zei Raffles, maar van nacht zullen de poppen wel aan het dansen gaan. Ik zou wel eens willen weten wat en wie die vreemdeling is in zijn geruite pak, die nog niet is teruggekeerd van de jacht?

— Hij hoort natuurlijk bij de smokkelaarsbende, anders zou hij niet met Smuggling-Mary op die heuvel zitten praten, merkte Brand op.

— Ja, hij zal ook wel in het complot zijn, zei Raffles peinzend, langzaam sprekend. Misschien bereiden zij alles voor, en is het wachten nog alleen maar op de mannen, die de smokkelwaar moeten overbrengen.

— Zouden wij maar liever niet ons boeltje pakken en vertrekken, Edward? vroeg Brand na enige ogenblikken, de atmosfeer vind ik hier nogal luguber.

— Waarom? vroeg Raffles schou-

derophalend. Binnen enkele uren kan immers alles beslist zijn.

— Maar het is ons om het geld te doen. Wie heeft het? Hoe komt het in ons bezit? Hoe kunnen wij het opnemen tegen een overmacht, die natuurlijk gewapend is?

— Luister eens, Charles; het is zo goed als zeker, dat er in dat huis daarginds wordt afgerekend. De kopers zullen ditmaal aan deze zijde van de grens moeten betalen, als ik de telefonische boodschap van Smuggling-Mary goed begrepen heb. Wanneer wij er in slagen, de man, die het geld heeft, af te scheiden van de anderen, dan komt alles in orde, en kunnen wij er met de auto gauw genoeg vandoor gaan.

Brand schudde het hoofd, en zei mistroostig:

— Ik geloof dat het verloren tijd en moeite is. Er zal niets van terecht komen. Het is duidelijk te zien, dat die Lafonte ons wantrouwt, en ons geen gelegenheid zal geven, onze slag te slaan.

— Wij zullen wel zien, zei Raffles kortaf. Ga nu mee, dan zullen wij eens kijken of er in het fort niets valt te ontdekken. Het kon wel eens van nut zijn, uit te maken, waar die onderaardse verbindingsgang ergens uitkomt.

— Maar het zal aanstonds donker zijn.

— Des te beter; als het nodig is, hebben wij onze zaklantaarns. En het zal nog wel even duren, alvorens de vrachtauto's komen opdagen.

De drie mannen gingen het bos in. Onder de bomen was het reeds tamelijk donker, maar Raffles liep zonder de minste aarzeling voort, als door het instinkt van een roofdier in de juiste richting geleid.

Na een half uur hadden zij de plek bereikt, waar Raffles en Brand die namiddag de korte balken hadden gezien, dicht naast elkander aansluitend en die volgens Raffles de zoldering moesten vormen van wat vroeger een sloot of greppel was geweest.

Zij waren daar juist aangekomen, toen Raffles die vooraan liep, Brand plotseling bij de arm greep, en op een der balken wees, niet meer dan drie meter van hem verwijderd.

Ofschoon de duisternis snel toenam, zag Brand tot zijn schrik, dat die balk een weinig bewoog, eerst heen en weer, en vervolgens op en neer.

In een oogwenk hadden zij zich in het dichte kreupelhout verschoolen, en door enige kleine openingen in de takken en bladeren volgden zij met spanning wat er ging gebeuren.

Het was zeer stil in de omgeving, zoals dat dikwijls voorkomt bij het vallen van de avond. De vogels zwegen, en de talrijke grijze eekhoorns waren verdwenen; geen blad bewoog.

In die stilte klonk nu duidelijk merkbaar het geluid van hout, dat tegen ander hout schuurt.

Opeens werd er een zwak lichtschijnsel merkbaar, daarop volgde het geluid van de moeilijke ademhaling van iemand, die zich krachtig inspant, en met een doffe, korte smak viel een houten balk terzijde, zodat een opening ontstond van bijna een meter lengte.

Het lichtschijnsel nam in kracht toe, de drie mannen zagen een vrouwehoofd naar buiten steken, en hoorden het geluid van een stem ofschoon zij de woorden niet konden verstaan.

Er werd nóg een balk verschoven, en nóg een, en toen kwam een man naar buiten, gekleed in een geruit pak, die zich dadelijk omdraaide om een vrouw de hand toe te steken, en haar naar buiten te helpen.

Met z'n tweeën legden zij de balken weer op hun plaats, en gingen het bos in, in de richting van het fort.

Hun gelaat was in de duisternis moeilijk te onderscheiden, maar Brand had er een eed op durven doen, dat de man de reiziger uit Montreal en de vrouw Smuggling-Mary was.

HOOFDSTUK IV

IN DE TORENKAMER

Raffles bracht zijn mond snel aan het oor van Brand, en fluisterde hem in :

— Ga met Henderson door dit gat naar binnen, volg de gang in de richting van de Gouden Dubloen en neem daarginds de toestand nauwkeurig op. Als je hebt vastgesteld hoe de gang in het huis uitmondt, kom dan direct terug, en tracht het zelfde te doen aan de zijde van het fort. Ik zal jullie daar wachten bij de linker hoektoren, en als ik er nog niet ben, moeten jullie op me wachten. Ik ga die twee na, en krijg dan misschien het een en ander van hun plannen te horen.

— Begrepen, fluisterde Brand zacht terug, en het volgende ogenblik kroop Raffles als een slang door het kreupelhout, en begon op veilige afstand de man en de vrouw te volgen langs het smalle pad, dat hier gevormd werd door de dwarsbalken, die echter al spoedig weer onder het zand, de aarde en het mos verdwenen.

De vreemdeling en de vrouw spraken met elkander, maar op zulk een gedempte toon, dat hij geen woord

kon verstaan.

Op een gegeven ogenblik moest hij zich haastig verbergen, want plotseling bleef het tweetal staan, om afscheid te nemen.

Het volgende ogenblik was de vrouw vlug als een schaduw in het kreupelhout verdwenen, en de man zette zijn weg voort.

Een ogenblik aarzelde Raffles wie hij zou volgen, maar toen ging hij de man na, die waarschijnlijk de ondernemer was

In ieder geval was het stellig de moeite waard, te onderzoeken, wat hij ging doen, meende Raffles.

Dat volgen was niet van gevaar ontbloot, want nu en dan bleef de man plotseling staan en luisterde met grote aandacht, terwijl hij het hoofd naar links en naar rechts wendde. Het is alsof hij iets verwacht, mompelde Raffles voor zich heen. Maar, mij dunkt, dat het nog te vroeg is. Het is zeer onwaarschijnlijk, dat de smokkelaars nu reeds op komst zijn.

De bomen stonden hier wat minder dicht opeen, het werd iets lichter, en hij moest dus zeer voorzich-

tig zijn, want hij naderde de plek, waar het fort stond.

De vreemdeling moest hier wel zeer goed de weg kennen, want hij was regelrecht doorgelopen, als iemand die zeker is van zijn zaak.

Nu en dan kwam de maan van tusschen de wolken te voorschijn, en dan moest Raffles zich dubbel in acht nemen.

Bij de boszoom gebeurde er iets, dat plotseling de loop van de zaken wijzigde, en voor een dramatisch slot zorgde.

Raffles trapte op een dode tak, die met een knappend geluid brak. De man, die blijkbaar zeer scherpe oren had, stond onmiddellijk stil, draaide zich om, en vóór Raffles de tijd had gehad, zich plat op de grond te werpen, had de ander in het maanlicht zijn gelaat gezien.

De afstand tusschen de twee mannen was op dat ogenblik zeker niet groter dan tien stappen. De man had sneller dan de gedachte een revolver getrokken, was met een paar sprongen bij Raffles, en beval kortaf, dreigend en zijn wapen opheffend:

— Handen omhoog!

Er bleef Raffles geen keus over. De man was geen drie stappen van hem verwijderd en zag er precies uit als iemand die het niet bij een bedreiging zou laten.

Hij stak daarom glimlachend zijn handen omhoog, zonder een woord te zeggen.

— Wie ben je, en wat doe je hier? vroeg de man met het geruite pak, die Raffles bij het licht van de maan scherp opnam.

— Een jager, waarde heer, die kijkt of er wat te schieten valt.

— En moet dat speciaal hier in de buurt zijn? vroeg de ander argwanend. Het ziet er precies uit, alsof je me volgde, ik mag wel zeggen, alsof je me nasloep, want ik heb je pas gehoord, toen je op die dode tak trapte. Je hebt natuurlijk papieren bij je? Neen, houdt je handen omhoog; — ik weet ze wel te vinden.

Raffles beet zich op de lippen. Hij verwenste zijn domheid, die hem in de macht had gebracht van die vent, wiens binnenzak zo verleidelijk bol stond, alsof er een dikke portefeuille in zat.

De man tastte met zijn hand in de binnenzak van Raffles jas, waar bij zijn revolver uit de richting raakte.

Raffles had ogen als een valk, en maakte van de gelegenheid gebruik.

Sneller dan de gedachte hief hij zijn rechterbeen zo hoog op, dat zijn knie de elleboog van zijn tegenstander met zoveel kracht trof, dat het wapen uit diens vingers schoot, en hij weerloos was.

Raffles liet dadelijk zijn handen zakken, maar kon nog net op het laatste ogenblik een kaakslag ontgaan, die hem zeker zou hebben geveld.

Het bleek dat hij tegenover een volleerd bokser stond.

Raffles had echter het voordeel, dat hij groter was, langere armen had, en vlugger was; met een goed gerichte swing tegen de kin sloeg hij de man knockout.

Hij bleef groggy liggen; Raffles knielde naast hem neer, en tastte naar de dikke portefeuille, toen hij plotseling zijn handen terugtrok.

Zijn vingers hadden iets hards ontmoet, toen hij de jas open sloeg.

Hij keerde de lapel om — en bleef verwonderd staren op de grote, zilveren schijf, die onder die lapel op de jas bevestigd was.

Het was een Amerikaanse politiepenning.

— By Jove — een detective, mompelde hij. Maar — is het wel zuiver spel?

Hij greep snel de portefeuille, en opende deze.

Maar geld zat er niet in, hoogstens een paar honderd dollar. De dikte werd eenvoudig veroorzaakt door een aantal brieven, documenten, een dienstaanstelling ten name van David Irwin Barry. Verder was er een identiteitsbewijs met een goed gelij-

kende pasfoto. Dat was alles.

Raffles keek nog een ogenblik neer op het gezicht met, de gesloten ogen, waarvan de trillende wimpers bewezen, dat de man spoedig weer tot bewustzijn zou komen, stond op, raapte de revolver op, sloot de vingers van de man om de kolf, en maakte, dat hij wegkwam.

Onder het lopen hield hij een hele predikatie tegen zich zelf.

— Het spijt mij, jongeman, mompelde hij, maar ik kon niet aan je neus zien dat jij geen smokkelaar was. Het spijt me om een dubbele reden, ik had je werkelijk geen kwaad willen doen. Binnen een minuut ben je weer op de been, en ik kan je alleen maar succes toewensen; ofschoon je mij waarschijnlijk zult beletten, van nacht te doen, wat ik mij had voorgenomen.

En ik kan je niet eens je wapen afnemen, want dan zou ik je weerloos maken tegenover een troep gewapende smokkelaars, die het je toch al lastig genoeg kunnen maken. Maar wat had je, voor de drommel, met Smuggling-Mary te maken? Wat deden jullie samen in de onderaardse gang? Waarom heb je haar laten gaan? Er schijnt wel geen einde te komen aan de raadselen, deze nacht. Ik weet voorlopig maar één verklaring: — je hebt haar iets wijs gemaakt, en haar nog niet gearresteerd, uit vrees, dat dit de smokkelaars ver zou houden, door al te vroeg hun argwaan gaande te maken.

Vlug liep Raffles langs de zoom van de open plek, en snelde op de hoektoren af van het fort, die het dichtst bij hem was.

Van de buitenzijde kon men deze toren niet binnen gaan, want hij maakte deel uit van de ringmuur, die er aan twee zijden tegen aansloot, en een deurtje of poortje was nergens te bekennen.

Ongeveer drie meter boven de grond bevonden zich een aantal smalle schietgaten.

De ingang moest dus ergens an-

ders zijn, zeer waarschijnlijk op de binnenplaats van het fort.

Het viel Raffles niet moeilijk, een plek te vinden, waar de muur bijna tot aan de voet was ingestort, en het kwam hem zelfs voor, aan zekere kentekenen, alsof deze bres ook wel door anderen gebruikt werd.

De grond er voor was plat getreden, het struikgewas was weggekapt, en een smal pad leidde het bos in, in de richting van de autoweg, die op nauwelijks tachtig meter afstand van het fort verwijderd een bocht maakte.

Raffles klom over deze bres heen en liep naar de toren toe. Hij vond daar een deur, die echter gesloten bleek te zijn en wel met een slot, dat er nog tamelijk nieuw uitzag.

Raffles had hierop gerekend, en in de nu bijna volkomen duisternis wist hij op de tast het slot met behulp van zijn fijne instrumentjes te openen.

Hij trad een torenvertrek binnen, zuiver vierkant, waarvan de zijden iets meer dan vier meter lang waren.

Raffles zocht naar een luik, maar tot zijn teleurstelling kon hij bij het licht van zijn zaklantaarn niets van dien aard vinden. De vloer scheen volkomen vlak te zijn, de planken sloten dicht aaneen, en het viel Raffles alleen op, dat die vloer nog niet heel lang geleden vernieuwd moest zijn.

Zijn oog viel echter direct op de stookplaats, die zich aan de westzijde van het vertrek bevond, recht tegenover de trap, die naast de deur begon, en verdween in een vierkante opening in de houten zoldering, die door sterke, eiken balken gedragen werd.

De schoorsteen sprong een weinig vooruit en was, zoals duidelijk te zien, van oude datum. Niets wees er op, dat die ouderwetse haardstede in de laatste jaren gebruikt was.

Raffles glimlachte, ging op de haard toe, en begon een nauwkeurig onderzoek.

De haardplaat was van zwart gebrand ijzer, en was in de vloer ingelaten.

Hij richtte het licht van zijn zaklantaarn in alle hoeken, maar vond aanvankelijk niets; alles was glad afgewerkt, totdat hij op het denkbeeld kwam, zijn hand in het rookkanaal te steken.

Tastend gingen zijn vingers over de ruwe stenen, totdat hij plotseling een uitsteeksel onder de druk van zijn vingers een weinig voelde verschuiven.

Tegelijkertijd klapte langzaam de haardplaat op, en draaide om een onzichtbare as, totdat deze plaats, bijna een meter in het vierkant, tegen de zwart berookte achterwand van de stookplaats rustte.

De plaat sloot nauwkeurig in de sponningen, zodat het geen wonder was dat iedere poging om dat platte ijzeren ding op te lichten, moest falen.

Maar toen Raffles de plaat aan de onderzijde beter bekeek, zag hij iets, dat hem deed betreuren, geen andere wijze te hebben uitgedacht, om onder de vloer te geraken. Aan de voorste rand namelijk vertoonde de plaat een koperen knop, en een dunne, met zijde omsponnen draad, die Raffles maar al te goed kende. Deze draad liep om de rand heen, en verdween in het donker gat naar beneden.

Bij het opengaan van het luik werd dus ergens contact gemaakt met een elektrische geleiding, naar alle waarschijnlijkheid zou dit ten gevolge hebben, dat ergens een alarmsignaal overging — en waar zou dat anders kunnen zijn dan in de herberg de Gouden Dubloen?

Er was echter niets meer aan te verhelpen, en uit zijn humeur, klom Raffles de smalle ijzeren ladder af, en stond toen plotseling in een ruime kelder, waarvan het doel niet twijfelachtig was. De ruimte stond namelijk vol vaten en kisten, die niet het minste uiterlijke kenmerk

droegen, maar waarvan de inhoud niet ander kon zijn dan smokkelwaar, alcohol, verdovende middelen en ander verboden goedje. De kelder scheen geen andere uitgang te hebben dan het luik, en de smalle, laag gezolderde gang, waarvan Raffles het begin kon zien.

Hij bleef een ogenblik doodstil staan luisteren, toen een plotseling geluid hem onmiddellijk het licht van zijn lantaarn deed doven.

In het pikkedonker luisterde hij scherp toe.

Het geluid klonk, alsof er in de torenkamer zacht gelopen werd.

Toch was Raffles er vast van overtuigd, dat hij de deur zorgvuldig had gesloten, en wist ook, dat het een leek onmogelijk zou zijn, die deur van de buitenzijde te openen, zonder geweld toe te passen.

Had zich iemand in het vertrek kunnen verschuilen, terwijl hij daar was?

Ook was hij er van overtuigd, dat dit zo goed als onmogelijk was. In het vertrek bevond zich geen enkel meubelstuk, de wanden waren volkomen kaal en niets of niemand had er zich kunnen verbergen.

Toen dacht Raffles aan de vierkante opening in de zoldering. De toren was op zijn minst zestien meter hoog. Er waren daar boven dus nog meer vertrekken. Had zich daarboven dan iemand opgehouden? Maar hoe was die dan binnengedrongen, als het niet door de deur was? Had die geheimzinnige bezoeker een ladder gebruikt, en was hij door een der schietgaten in de buitenmuur vlak onder het dak naar binnen geklommen?

Raffles dacht hier nog over na, toen weer een ander geluid hem dwong overhaast de wijk te nemen naar een der rijen kisten, die tot op manshoogte waren opgestapeld.

Er was reden toe, want de voetstappen kwamen naderbij...

Iemand daalde voorzichtig het ijzeren trapje af.

HOOFDSTUK V

DE ENE VERRASSING NA DE ANDERE

Raffles liet zijn lantaarn in zijn zak glijden, en haalde een instrument te voorschijn, dat wellicht van nog meer nut zou kunnen zijn: -- zijn revolver.

Halverwege het ijzeren trapje vroeg een fluisterende stem, met iets van onrust in de klank:

— Ben je daar, Dave?

Het bleef doodstil; alleen hoorde hij opnieuw op de ijzeren treden van het trapje het geluid van schoenen, die er op werden gezet, er klonk een zwakke uitroep van ongeduld, en plotseling bewoog zich een lichtstraal door de kelder. Er was een zaklantaarn aangeknipt.

De lichtende kegel bewoog zich zoekend en trillend door de gehele kelder, maar wie het licht hanteerde kon Raffles onmogelijk onderscheiden, totdat de drager zacht in zich zelf mopperend de lamp op een kist zette, en zelf op een paar meter afstand, op een liggend vat ging zitten.

Van waar hij stond, achter zijn stapel kisten, kon Raffles de persoon, die binnen was gedrongen, voor een kort ogenblikje zeer goed

zien, en zijn verbazing was niet gering, toen hij zag, dat hij met een vrouw te doen had.

Zij, die daar zo rustig op het vat zat, was niemand anders dan Smuggling-Mary, de aanvoerster van de sluikhandelaars.

Zij had een ontevreden trek om haar mond, en zij schopte met haar ene been, dat zij over het andere had geslagen, ongeduldig tegen de wand van het vat.

— Ik wil nooit meer weten, wat er achter een randkastdeur zit, als ik er iets van begrijp, mompelde Raffles voor zich heen. Wat doet ze hier? Wie verwacht ze hier? Waarom toont zij geen verwondering en wantrouwen bij het vinden van het openstaande, ijzeren luik in de haard? Zou zij verwacht hebben, het geopend te zullen aantreffen, en verwondert zij zich, dat ze hier niemand vindt? Was het misschien weer een afspraak met de detective? Zij heeft zoëven zijn voornaam genoemd. Misschien wil ze hem trachten te verleiden of om te kopen — of nog erger. Maar dan wordt de zaak nog — —

Zijn gedachtengang werd onderbroken, want een geluid, ditmaal afkomstig van de kant van de tunnel, deed hem gespannen luisteren.

Smuggling-Mary had het hoofd opgeheven, en zat nu ook doodstil te luisteren, de hand om de greep van haar revolver.

Zouden het Brand en Henderson zijn, die daar naderen? vroeg Raffles zich af. Maar het komt me voor, dat het meer dan twee personen zijn.

Juist toen Raffles zich dit afvroeg, was de jonge vrouw met een enkele sprong bij de trap, greep haar lamp, en doofde deze.

Zij begon de trap met onhoorbare tred te beklimmen, juist toen een sterk lichtschijnsel in de kelder doordrong.

Dat schijnsel kwam uit de tunnel, die zich recht tegenover de ijzeren trap bevond, en men kon dan ook duidelijk de slanke, welgeschapen kuiten, die boven de kaplaarzen in de warreling van een kanten onderjurk te voorschijn kwamen zien van de jonge vrouw, die blijkbaar grote haast maakte om deze plek te verlaten.

Met niet geringe verwondering zag Raffles dit alles aan. Hij begon hoe langer hoe minder van de zaak te begrijpen. Pleegde de vrouw misschien verraad? — Hoe was het anders mogelijk, dat zij bevreesd kon zijn voor haar eigen kornuiten?

Plotseling klonk er een ruwe stem, die Raffles maar al te goed kende, en die luid en dreigend beval:

— Blijf staan, of ik schiet!

Het was de stem van Lafonte. Hij kwam uit de tunnel te voorschijn juist op het zelfde moment dat de kaplaarzen uit het oog verdwenen. Raffles hoorde snelle voetstappen over de vloer boven hem, toen het openen en het dreunen van de in het slot vallende deur.

— Dat was natuurlijk die rotmeid? vloekte Lafonte, stampvoetend. Maar het is nu voor de donder

genoeg geweest, en ik zweer, dat zij er voor zal boeten.

Met hem waren nog drie mannen binnen gekomen, gewapend met messen en revolvers. Twee hunner hadden een sterke zaklantaarn bij zich, en beurtelings bescheen het schijnsel hun vertrokken gezichten.

Een van die mannen vroeg:

— Ben je zeker, van wat je zegt, Lafonte? Zou zij de boel gaan verraden?

— Absoluut. Van middag heeft Dulac haar gezien, terwijl ze met Barry sprak. En ik geloof, dat wij Barry wel kennen, al doet hij zich ook voor als een jager. Dat is vast één. Zij heeft het luik geopend, waardoor het alarmsein afging, en ze was hier binnen, waar ze niets te maken heeft. Dat is twee. Op dit ogenblik had ze aan de grens moeten zijn, om uit te kijken, naar de blauwe jongens. Alles was tot in de puntjes geregeld, maar als ze de toelig verraden heeft — dan leeft ze geen dag meer. Vooruit, wij gaan haar na! Ze kan onmogelijk ver zijn.

Zo snel zij konden, klommen de vier mannen het ijzeren laddertje op, het licht werd zwakker, en toen stond Raffles weer in het stikdonker en moest erkennen, dat de zaak hoe langer hoe ingewikkelder werd.

Hij wachtte tot de deur in de torenkamer opnieuw geopend en weer gesloten was, en toen hij meende dat allen waren vertrokken, verliet hij zijn schuilplaats, sloop in het donker in de richting van het ijzeren laddertje — en bleef toen plotseling stokstijf staan, want daar vlak boven zijn hoofd klonken de regelmatige voetstappen van een man, die heen en weer loopt. Hij kreeg de geur in de neus van de tabak, die de man rookte, hetgeen hem naar een sigaret deed verlangen.

Lafonte had dus in die torenkamer een schildwacht achtergelaten.

Raffles wachtte nog even, draaide zich toen om, zocht met zijn handen langs de muur tastend, zijn weg

naar de ingang van de tunnel, ging er binnen, en stak een vijftal meters verder pas zijn zaklantaarn weer aan, zeker, dat de man daar boven dit schijnsel onmogelijk zou kunnen waarnemen.

Hij bevond zich in een soort loopgraaf met flauw hellende wanden, die op geregelde afstanden door balken en dikke planken werden gestut. Overal werd de zoldering gevormd door stevige, vierkant geschaafde balken, en daar langs liep de geleidingsdraad van de alarminrichting.

Bij het licht van zijn lantaarn, die hij voor zich uit hield, had hij de tunnel over een geruime afstand gevolgd, toen een licht gekraak hem plotseling tot staan bracht. Een barse stem beval:

— Nog één stap, en ik schiet.

— Zou je dat wel doen, James, vroeg Raffles met een kort lachje. Waar zit je ergens? Ik kan je niet ontdekken.

Er klonk een zwakke juichkreet, en toen klonk de stem van Charles Brand:

— Dat is ook maar een groot geluk, anders zou het lelijk met ons zijn afgelopen. Houd je lantaarn wat meer naar rechts, dan kun je ons misschien ontdekken.

Raffles richtte het licht van zijn lantaarn op de rechterwand van de tunnel, en zag nu een dikke plank, die een weinig uit de wand week. Achter een kier zag hij het gelaat van Brand.

De plank werd van binnen nog verder weggeduwd, en niet zonder enige moeite kropen Brand en Henderson achtereenvolgens uit een holte, amper groot genoeg om hen beiden te bevatten.

Daar was een soort grondverzakking geweest, en het was er nog gevaarlijk genoeg, want de druk van de bodem kon, nu de planken eenmaal waren los geraakt, gemakkelijk de tunnel op dit punt doen instorten.

Terwijl Henderson de zware

plank zo goed en kwaad het ging weer op zijn plaats trachtte te krijgen, zei Raffles:

— Laten wij maar gauw uit de buurt van deze gevaarlijke plek gaan. Wat was het doel van dit verstopperij spelen, Charles?

— Maar Edward, nu vraag je naar de bekende weg. Natuurlijk, om met je verlof onze huid te redden. Wij waren onderweg, van het logement naar het fort, toen er achter ons enig gerucht klonk, en wij een flauw lichtschijnsel zagen. Dat was precies bij deze plek; Henderson had juist die loszittende plank ontdekt, en er een opmerking over gemaakt. Het klonk alsof er minstens zes of acht mannen aankwamen. Onze voorsprong was niet groot genoeg, wij wisten trouwens niet of de uitgang nog ver af was, en wij kropen dus zo vlug mogelijk in die holte, terwijl Henderson de plank zo ver mogelijk naar zich toe trok. En het was hoog tijd, want een halve minuut daarna gingen de kerels ons voorbij, en uit hetgeen zij zeiden, kon ik afleiden, dat zij waren afgekomen op een alarmsignaal.

— En ik was de slimmerik die het signaal in werking stelde, Charles, zei Raffles met een kort lachje.

Terwijl het drietal haastig voortliep, vertelde Raffles in het kort wat er gebeurd was.

Brand luisterde met aandacht, en zei, toen Raffles zweeg, verwonderd:

— Dat is een onbegrijpelijke geschiedenis. Die Smuggling-Mary schijnt er dus genoeg van te hebben, en wil misschien het zaakje aan de politie verklappen. Misschien is het een wraakneming. Intussen zet ze haar leven op het spel. Smokkelaars gebruiken niet veel consideratie met verraders.

— Als zij haar te pakken krijgen, ziet het er inderdaad niet hoopvol voor haar uit, zei Raffles. Maar vertel me nu, wat jullie ontdekt hebben.

— Wel, precies wat je verwachtte. De tunnel loopt uit in een ruime

kelder, maar daar stonden slechts een paar vaten, een kist met revolverpatronen en een kleine mitrailleur, meer niet. Er was zeker een trap naar boven, maar die was afgesloten door een ijzeren deur, en ik zag geen kans die zonder een enkel instrument open te krijgen.

— Misschien ben ik gelukkiger, Charles. Wij zullen dat ijzeren ding eens onder handen nemen.

De drie mannen legden het laatste gedeelte van de tunnel zwijgend af, en toen zij tenslotte de kelder van de Gouden Dubloen hadden bereikt, bekeek Raffles onmiddellijk het slot van de ijzeren deur, en zei:

— Die deur moet open, amice, maar gemakkelijk zal het niet gaan, en ik vrees dat het vrij lang zal duren. Kom alle twee naast mij staan, en licht mij bij, zodat ik mijn handen vrij heb.

Henderson en Brand namen ieder een lantaarn, en richtten het schijnsel daarvan op het slot. Raffles haalde zijn instrumenten te voorschijn en zijn geoefende vingers begonnen hun moeilijke arbeid.

Het duurde bijna een half uur, voor Raffles eindelijk met een kort lachje opmerkte:

— Menige brandkastdeur heeft mij minder moeite gekost, maar nu zijn we er bijna.

— Wacht even, — ik geloof dat ik iets hoor, zei Brand fluisterend, zijn hand op de arm van Raffles legend.

Inderdaad klonken op verre afstand zwakke geluiden in de tunnel. Raffles boog zich opnieuw over zijn werk, en tenslotte sprong de schoot van het slot terug.

Het was wel op het laatste ogenblik, want de voetstappen van naderende mannen waren nu duidelijk waarneembaar. Raffles trok de deur naar zich toe, liet Henderson en Brand voorgaan een stenen trap op, en trok de deur weer achter zich in het slot, opdat degenen, die naderden niets zouden merken.

De stenen trap was bovenaan door

een gewone houten deur afgesloten, die Raffles zonder moeite kon openen.

Er waren nog meer deuren, die op dezelfde gang uitkwamen, en vlak bij de deur naar de kelder bevond zich een raam, dat met een stevig luik was afgesloten.

Raffles onderzocht dit luik snel, vond aldra op ooghoogte een kwast in het hout, draaide er de kurketrekker van zijn zakmes in, rukte er de kwast uit, en trok toen snel zijn twee metgezellen met zich mee. Het bleek dat zij zich bevonden in een uit beton opgetrokken schuur. Zij konden gemakkelijk naar buiten komen, liepen om het huis heen, en Raffles vatte post achter het raam, dat met het luik was afgesloten en waardoor men de hele gang kon overzien.

Hij had nog nauwelijks zijn oog voor de kleine opening gebracht, of de houten kelderdeur boven aan de trap ging open. Aanvankelijk kon hij niets onderscheiden, daar die deur zich naar het raam toe opende.

De laatste man sloot de deur weer en nu kon Raffles zien, dat er zich vier mannen in de gang bevonden, benevens een vrouw, die met gebonden handen tussen de tweede en de derde man in liep.

Een ogenblik daarna waren allen door een der andere gangdeuren verdwenen.

Het gelaat van Raffles was strak en bleek, toen hij zich fluisterend tot Brand wendde met de woorden:

— Zij hebben de vrouw toch nog weten te achterhalen. Het is Smuggling-Mary, die zij daar geboeid hebben binnen gebracht. Haar lot kan niet twijfelachtig zijn, maar zij mag zijn, wie zij wil, wij kunnen en mogen niet toelaten, dat zij hier in koelen bloede wordt vermoord.

Op dezelfde wijze, als zij de betonnen loods verlaten hadden kwamen zij er ook weer ongemerkt binnen, maar thans met nog meer voorzichtigheid, en de revolver in de vuist, vast besloten om hun leven

te verdedigen.

Zij slopen vóórbij de deur, waarachter zij ruwe stemmen hoorden praten en vloeken, en gingen toen snel het aangrenzende vertrek binnen.

Het was niet moeilijk ieder woord te verstaan, dat in de aangrenzende kamer op gewone spreektoon werd gezegd, want de wand van dat vertrek bestond uit dunne planken.

Lafonte zelf, die er bij was, voerde het hoogste woord.

— Hoe kwam je aan de papieren? vroeg hij. Hoe ben je met die

vent, die hier op ons loert, in kennis gekomen? Nu nog eens: — ben je Smuggling-Mary, of ben je het niet?

En toen klonk zeer bedaard het antwoord van een jonge vrouw:

— Ik ben Smuggling-Mary niet; hoe ik aan haar papieren kwam, gaat jullie niet aan, maar ik zou jullie raden mij onmiddellijk los te laten, want binnen een uur zijn mijn collega's hier. Ik ben de detective Mirjam Carol, en jullie kunnen mijn penning onder de lapel van mijn jas vinden. Maak de touwen om mijn polsen onmiddellijk los.

HOOFDSTUK VI

DE MAN MET HET GELD

Het bleef een ogenblik stil in het aangrenzende vertrek, maar weldra klonk weer de stem van Lafonte, die op sarcastische toon zei :

— Daar komt dus de aap uit de mouw ! En nu denk je zeker, juffertje, dat wij ons maar dadelijk gewonnen geven, en de partij voor verloren verklaren ? Maar dan heb je het toch mis, jongedame. Je hebt de tunnel ontdekt, die voor ons onmisbaar is, het gaat vannacht om een bedrag van dertig duizend pegels, en je denkt, dat we je zullen loslaten, en je maar kalm je gang zullen laten gaan ? Denk je soms, met kinderen te doen te hebben ?

— Ik waarschuw je, Lafonte, zei het meisje, maak de zaak niet erger, door geweld tegen mij te gebruiken.

— Het kan alleen maar erger worden, als we je laten gaan ! riep de herbergier woedend. Je hebt mij mijn bedrijf hier onmogelijk ge-

maakt, en ik zal hier moeten verkassen, — tenzij we jou en je kameraad, die ik dadelijk een kogel door zijn kop had moeten jagen, het spreken beletten. Dus bereid je daar maar op voor, juffertje.

Er klonk wat stemgemompel, Brand omklemde de kolf van zijn revolver wat vaster, en toen hoorde hij een ruwe, maar rustige stem zeggen :

— Lafonte, je kletst als een kip zonder kop. Die tunnel was er, dus dat is niet strafbaar. Het is nu gebleken, dat deze jonge dame een Amerikaanse detective is, — dus ze kan jou niets doen. Je hebt een voorraad contrabande hier dicht bij, maar in ieder geval kan het niet gestraft worden in verband met een Amerikaanse wet. Ze is hier gekomen om de boel af te neuzen, en op welke manier wij het lekkers over de grens plegen te brengen. Belet

haar dat, en klaar is kees.

Er klonk instemmend gemompel, en een andere stem zei:

— Derk heeft gelijk, Lafonte. Zij kan als Amerikaanse politiebeampte hier niet tegen ons optreden; zolang we nog aan deze kant van de grens zijn, kan ze ons niets doen. Zorg dat ze haar mensen aan de overzijde niet kan waarschuwen, dat is voldoende.

— Je hebt makkelijk praten. Hoe moet ik haar dat beletten? vroeg Lafonte.

— Je valt me tegen, Lafonte; er zijn toch tal van manieren om haar dat te beletten, zonder een haar op haar hoofd te krenken.

— O ja? Dan moet je me maar eens vertellen hoe ik dat moet doen. Als wij weg zijn, kan zij hier doen en laten wat zij wil.

— Dat kan ze NIET, als je, bij voorbeeld, haar al de kleren, die zij aan heeft, uittrekt. Je zet wat eten en drinken klaar, neemt haar kleren mee en laat haar verder met rust. Zij zal heus in haar blote nakie niet op de loop gaan. Als je met je zaakjes klaar bent, stuur je haar in een pakketje de kleren terug en verder bemoei je je niet met haar.

Lafonte scheen na te denken, want het duurde enige ogenblikken voor hij antwoordde:

— Dan zullen we in ieder geval moeten wachten tot Ike Onslow hier is met de centen. Die is Amerikaan, die zal haar wel kennen, die bedriegster, en die moet dan maar zeggen, wat er met haar moet gebeuren.

Raffles had tussen twee planken een smalle spleet gevonden, waardoor hij een deel van het vertrek waarin zich de smokkelaars bevonden, kon overzien.

Hij zag, welk een vastberaden uitdrukking er op het mooie gezichtje lag van het meisje, dat wel wat verbleekt was, toen zij hoorde wat men met haar van plan was.

Op dat ogenblik werd de deur van het aangrenzende vertrek geopend, en de gemene tronie van de mulat

werd zichtbaar:

— Baas, daar is de man van over de grens. Hij wil u spreken, zei Dulac grijnslachend, met 'n schichtige blik op de gebonden vrouw.

— Hij komt als geroepen; zei Lafonte. Laat hem dadelijk binnen komen. Hij weet de weg wel.

De mulat verdween en nauwelijks een minuut later kwam een man binnen, zwaar gebouwd en gehuld in een overjas, waarvan de kraag op stond.

Zijn vilthoed was zo diep in zijn gelaat getrokken, dat de brede rand zijn ogen en het bovenste gedeelte van zijn gezicht overschaduwde.

Maar Raffles zag dat de kaken breed waren en vierkant, als van een roofdier.

De man kwam, met de handen in de zakken, langzaam naar de stoel, waarop de jonge vrouw zat, liet een zacht gefluit horen, en zei:

— Zo... zo... dat is een buitengewoon aangename verrassing — ten minste voor een van de beide partijen. Mejuffrouw Miriam Carol, in hoogst eigen persoon. Waar hebben jullie dat malse boutje geschoten? Hoe komt ze hier?

— Een lang verhaal, Derk, begon Lafonte, maar ik zal het kort maken. Zij heeft van hier alles voorbereid, nadat ze mij een aanbevelingsbrief had laten zien van je weet wel. Keurig net getypt met zijn naam ondertekend, en voorzien van het geheime teken. Hoe ze daaraan is gekomen, weet ik niet, maar het klopte; ik vertrouwde haar — en daar net heeft ze zelf verteld, dat ze detective is.

De bezoeker had zijn hoed afgezet, en keek van zijn zes voet hoogte spottend en meesmuilend op de jonge vrouw neer, en zei:

— Dat had ik je natuurlijk dadelijk kunnen vertellen, Lafonte, want ik ken haar... ik ken haar héél goed. Wij hebben nog een appeltje met elkaar te schillen, niet waar, schatje? Waar vingen jullie dat kostelijk

wild, en hoe?

— Wel, Dulac had haar al zien praten met een vreemde kerel, die er verdacht uitzag. Met de kijker op het dak. Zowat een uur geleden ging het alarmsein over, we gingen de tunnel in, en we vonden haar in de kelder onder het oude fort. Ze wist weg te komen, maar daar buiten hebben we haar te pakken gekregen. Wat moeten we met haar doen, Derk?

De smokkelagent gaf niet dadelijk antwoord. Hij lachte eens, trok zijn schouders op en vroeg toen, zonder een oog van haar af te wenden:

— Hoe zag die vent er uit, met wie ze sprak?

— Middelmattig groot, lichtblond haar, met een klein litteken onder zijn linker oor.

— Dat is dan Dave Barry geweest, zei Derk. Dat litteken heeft hij van mij. — Jaap met een mes. Zo... zo... is Barry in de buurt? Nu, dan kan het goed worden, en ik zal de centen nog maar niet betalen, jongens, want waar Barry is, daar is gevaar. Hij zal ook wel niet alleen zijn?

— Nu nog wel, maar die meid daar zegt, dat ze haar collega's verwacht.

Derk balde zijn zware vuist. Zijn stem veranderde eensklaps van klank, en hij beval ruw en kortaf:

— Ze blijft voorlopig hier, en ik zal zelf wel beslissen wat er met haar gebeurt. Ze is mij nog iets schuldig — en wat dat is, gaat jullie niet aan. Maar de zaak moet voortgang hebben. Ik ben niet voor mijn plezier hier gekomen. Jullie zorgen dat de kisten en vaten over de grens komen, of wij doen nooit meer zaken met elkander, begrepen Lafonte! We betalen jullie goed, denk daarom. Is er voor auto's gezorgd?

— Alles is voor elkaar, antwoordde Lafonte nijdig. Wij zijn hier ook niet van gisteren. Op de minuut af is alles geregeld, en we zouden al een eind gevorderd zijn, als dat met die rotmeid daar er niet tussen was

gekomen. Intussen — je moet mij maar eens vertellen, hoe we het hem nu moeten lappen, met misschien een stuk of twaalf douaniers op onze hielen. Zodra we de grens over zijn, zullen ze ons te pakken nemen.

— Je hebt er maar voor te zorgen, dat het niet gebeurt, hernam de agent kortaf. Tracht Barry in handen te krijgen, dan zal alles op rolletjes lopen, want de blauwe jongens kunnen niet weten, op welk punt jullie de grens oversteken.

— Dat is nog niet zo zeker of ze het niet weten, gromde Lafonte. En wat dat serpent daar betreft — ik zou haar maar een blauwe pil te slikken geven, ze kan ons nog last genoeg veroorzaken.

— Dat kun je gerust aan mij overlaten, zei Derk. Ik weet wel hoe ik dat lievertje moet behandelen — we kennen elkander nog van vroeger. Laat mij maar eens met die jongedame alleen.

Vloekend, lachend en de gemeenste scheldwoorden uitbrakend, verlieten de kerels het vertrek, en Derk deed zelf de deur achter de laatste man dicht en op slot, leunde tegen de deur, en keek een ogenblik naar het doodsbleke meisje, wier hoofd achterover op de stoelleuning was gezakt.

— Ziezo, nu zullen wij eens praten, Mirjam. Eerst gesmokkeld met Derk en daarna gesmoesd met David Barry... Ik noem dat laf verraad. Maar ik wil je nog één kans geven, Mirjam, om alles ongedaan te maken. Die kans biedt zich vannacht voor je aan, en later waarschijnlijk nooit weer. Doe met ons mee, en ik zal alles vergeven en vergeten.

— Wel bedankt voor het aanbod, Derk, ik zal er geen gebruik van maken.

— Is dat je laatste woord?... Denk er om dat je volkomen in mijn macht bent.

— Ik denk aan niets anders en ik bid God om kracht en om hulp.

Als antwoord op die uitroep klonk er eensklaps in de gang een geluid, als van een deur, die geopend wordt.

Een stem vroeg, gedempt, maar toch duidelijk hoorbaar:

— Mirjam ! Mirjam ! Ben jij daar ?

Voor het meisje een kik had kunnen geven, drukte Derk zijn hand op haar mond, nam zijn halsdoek en propte die tussen haar tanden. Toen lichtte hij haar snel van de

stoel, slingerde haar over zijn schouder, en droeg haar naar een hoek van het vertrek. Hier trok hij haar rok omhoog, omwikkelde haar benen en dijen met de riem van zijn overjas, en rukte zijn revolver uit zijn schouderholster.

Hij sloop naar de deur toe, zijn linkerhand tastte naar de schakelaar en het licht ging uit.

HOOFDSTUK VII

DE ONDERSCHEPTE SLUIKHANDEL

Het geluid in de gang herhaalde zich, als van iemand die voorzichtig loopt.

Voor Raffles kon er geen twijfel aan bestaan, of de man, die zich zo onvoorzichtig binnenshuis had gewaagd, was David Barry, de detective.

Raffles wilde de deur openen, om de man te waarschuwen, maar daartoe was het reeds te laat.

Hij had de kruk van de deur nog in de hand, toen Barry de andere deur al bereikt had, en toen klonk er eensklaps een luide, spottende stem, en werd het weer licht in de aangrenzende kamer.

— Kom maar binnen, Barry, hoorde Raffles zeggen, en steek je handen omhoog. Wij zijn nu met z'n drieën en daarvan is minstens één overcompleet. Neen, blijf met je handen boven je hoofd staan, want denk er om — ik ben in een kwade bui, en dan gaat mijn revolver bliksems gauw af.

Raffles bracht zijn oog voor de kier.

Van Barry kon hij niets anders zien dan een gedeelte van zijn voe-

ten, zijn neus en zijn handen. Derk echter keek hij vlak in het gezicht.

Er lag een gemene, boosaardige uitdrukking in diens ogen en hij hield zijn revolver ter hoogte van het maagkuiltje van de detective gericht.

— Je ziet, dat ik hier al gezelschap heb, en daarbij had ik je best kunnen missen, Barry.

Hij had een stap vooruit gedaan en de revolver uit de zak van de detective genomen, waarbij hij hem de loop van zijn eigen wapen tussen de ribben drukte.

— Nu valt er gemakkelijker te praten. Luister eens, Barry, wij zijn altijd tegenstanders geweest, en die jaap hier op mijn gezicht heb ik aan jou te danken. Ik heb toen een dure eed gezworen, dat ik met je zou afrekenen, en ik geloof dat het ogenblik nu is aangebroken.

— Je wilt me, nu ik me niet verdedigen kan, in koelen bloede om zeep helpen? vroeg Barry schor; ik moet zeggen, dat dat vreselijk dapper is, hoor.

— Is het soms ook vreselijk dapper als je een muskiet of vlieg dood

slaat? vroeg Derk sarcastisch. Ik heb je altijd als een schadelijk dier beschouwd. Je hebt me al eens een jaar gevangenisstraf bezorgd en dat ben ik niet vergeten, geloof dat maar. Daarbij komt, dat je mij de vrouw hebt afgenomen, die ik mij had uitgezocht — en die je daar ziet liggen. Ze ziet er een beetje verkreukeld uit, maar overigens is ze nog onbeschadigd. Maar nu is het mijn beurt geworden en — of ze wil of niet — die jongedame zal mij toebehoren. Dat had je niet gedacht, is het niet Barry? Jullie hadden het prachtig verzonnen, met je beidjes, dat moet ik erkennen, en zij heeft haar rol uitstekend gespeeld. Het heeft maar een kleinigheid gescheeld, of ik was weer tegen de lamp gelopen, maar, gelukkig, heb ik hier een klein dingetje in mijn hand, dat de zaak zal vereffenen. Bereid je er maar op voor, Barry, dat je de langste tijd hebt geleefd.

Raffles, die niets van die alleen-spraak had gemist, greep Brand bij de arm en fluisterde hem in:

— Je hebt immers je windpistool? Schiet die dolle hond een stift in zijn corpus. Ik hoop dat die spleet wijd genoeg is om te kunnen richten.

Brand had direct een klein pistool te voorschijn gehaald, die er uitzag, als een revolver met een zware kolf.

Hij haalde de hefboom over, waardoor de lucht in die stalen kolf sterk werd samengeperst, liet een fijn, stalen stiftje in de houder glijden, en bukte zich om door de spleet te kunnen zien.

Het was heel moeilijk, maar ook hij had de dreigende woorden van de schurk gehoord, en begreep maar al te goed, welk lot de detective wachtte, als hij aarzelde.

Hij kon juist de opgeheven rechterarm van de bandiet zien, en precies op hetzelfde moment, dat Barry met gesmoorde stem riep: «Vaarwel, Mirjam, mijn laatste gedachte was aan jou!» en toen de vinger van Derk zich om de trekker klem-

de, drukte Brand zelf af. Met een bijna onhoorbaar plofje dreef de samengeperste lucht het stalen stiftje door de spleet, dat de schurk in de pols trof.

Met een vloek liet hij de revolver vallen, en greep met de linker hand naar zijn pols. Het fijne stiftje was reeds weer uit de wonde gevallen, zonder dat een der twee mannen er iets van gemerkt had.

Barry had zich bliksemsnel gebukt, had de revolver opgeraapt, en keek de smokkelagent verwonderd aan.

Deze stond op zijn benen te wankelen, zijn rechter pols nog altijd vasthoudend.

Zijn ogen kregen een glazige uitdrukking, er kwam wat schuim op zijn lippen, terwijl hij enige onverstaanbare klanken uitbracht.

Eensklaps zakte hij in elkaar en bleef liggen.

Barry slaakte een kreet van verrassing, wentelde hem om, keek in het rode, gezwollen gezicht, toen naar het onbeduidende wondje aan de pols, maar daarna was zijn eerste gedachte voor Mirjam. Hij snelde op haar toe, sneed met zijn zakmes de touwen door, die haar polsen gebonden hadden, knoopte de riem, die haar benen omsnoerde, los, nam haar even in zijn armen, en zoende haar hard op de mond.

Zij keek hem met een stralende blik aan, sprong toen veerkrachtig op en zei:

— Wij hebben geen tijd te verliezen, Dave. Wij moeten zorgen dat wij bijtijds aan de grens zijn. De mannen staan allen op hun post.

De smokkelaars weten niet waar onze mannen staan opgesteld en zij hopen door snel te rijden, ongemoeid de grens te kunnen passeren. Is die vent dood?

— O, neen, alleen maar bewusteloos. Misschien is het een beroerte of een hartaanval, maar het doet er ook niet toe. Laten wij ons haasten, en de mannen gaan waarschuwen. Ben je sterk genoeg om te lopen,

Mirjam?

— Ik ben tot alles in staat, nu jij weer bij mij bent. Laten wij ons haasten om weg te komen.

Barry verliet met haar de kamer en vervolgens het gebouw, dat bijna zijn graf was geworden.

Raffles hoorde, hoe hij de deur naar buiten achter zich dicht trok, en toen pas opende hij de gangdeur, waar de smokkelagent op zijn rug lag uitgestrekt. Hij knielde naast hem neer, ontknoopte zijn jas en vest, en aan de binnenzijde daarvan vond hij een volgepropte portefeuille, die hij met glimlach bij zich stak.

— Ziezo, Charles, — nu is, tenminste wat ons betreft, de zaak afgelopen, en ik zie niet in, waarom wij hier nog langer zouden blijven.

— Tot die slotsom ben ik al een paar uur geleden gekomen, zei Brand langs zijn neus. Het zal hier over een kwartier krioelen van de douanebeambten, en dan zitten wij als het ware tussen twee vuren. De auto staat klaar en wij kunnen zo wegrijden — met een zegebede in het hart jegens de voorzienigheid, die wel heeft willen toestaan, dat wij het er ditmaal levend afbrachten.

Raffles had de gewonde hand van de smokkelaar even bekeken en zei, na een blik op het rood opgezette gelaat:

— Ja, hij zal niet lang meer buiten kennis blijven. De stift is maar weinig diep ingedrongen. Laten wij maar vlug maken dat wij wegkomen, want het zal er nu om gaan spannen.

Nauwelijks waren zij in de gang, en hadden reeds een stap in de richting van de buitendeur gedaan, toen daarbuiten het geluid klonk, van talrijke voetstappen, die haastig naderden.

Zij begrepen direct, dat hun de weg naar buiten aan deze kant was afgesloten.

— Laten wij weer naar de kamer hiernaast terug gaan, fluisterde **Brand**.

— Neen, dat is te gevaarlijk. Zij vinden hun aanvoerder, en zullen wel begrijpen dat die wonde aan zijn hand, die vrij sterk bloedt, moet zijn toegebracht door iemand binnenshuis. Zij zullen dus onmiddellijk gaan zoeken. Naar de tunnel dus.

Zij renden door de gang, en juist was Henderson als laatste door de kelderdeur verdwenen, toen de deur naar buiten werd opengeworpen, en Lafonte binnen kwam, gevolgd door een stuk of acht mannen, die naar adem snakten van het harde lopen.

Juist op dat ogenblik knalden in de verte snel achter elkaar een paar revolvershots, die Lafonte luid deden vloeken, maar hij hield eens zijn mond, toen hij Derk bewegingloos op de grond zag liggen, met zijn kleren losgeknoopt.

— Vervloekt! Wie heeft dat gedaan? riep hij, half dol van woede. Hoe heeft hij zich zo kunnen laten toetakelen?

Juist op dat moment maakte de gewonde een beweging, en toen Lafonte dat zag, schudde hij hem zo ruw heen en weer, dat de ander zacht kreunde; het had echter ook ten gevolge, dat hij enigszins bij kwam, zich met moeite op een elleboog steunde, over zijn voorhoofd wreef, en haperend vroeg?

— Ben jij dat Lafonte? Wat is er gebeurd?

— Ik dacht dat jij mij dat zou vertellen, Derk! riep de smokkelaar stampvoetend uit. Ik kan je alleen maar zeggen, dat we zowat tien minuten geleden Barry met die meid in een auto, die niet eens van hun is, in de richting van de grens hebben zien rijden. Hoe is het mogelijk, dat zij is ontsnapt? Heeft Barry je dat geleverd?

De smokkelaar kwam wankelend overeind, zocht duizelig steun aan de wand, en trachtte zijn gedachten te verzamelen.

Toen viel zijn blik op zijn opehangende kleren, en tastte met zijn

hand in de lege binnenzak van zijn vest. Met een knetterende vloek trok hij zijn hand terug.

— Wat is er? vroeg Lafonte.

— Bestolen, hijgde Derk toonloos. Mijn portefeuille is weg! Die moet Barry hebben... of neen... dat kan niet... hij stond met zijn handen boven zijn hoofd. Doorzoek het huis, jongens, en schiet alles neer, wat er verdacht uitziet! Vijf en dertig duizend dollar naar de bliksem — de hele koopsom!

De hele bende stootte de gang in, rukte de deuren open, maakte overal licht waar het maar mogelijk was, en ondervroeg de wachtpost, die voor de deur was achtergebleven, maar deze verzekerde niets te hebben gezien.

Plotseling riep Dulac, die zijn mes geopend had, zo hard hij kon:

— De kelderdeur! De kelderdeur staat open! Ze zijn in de tunnel!

— Vooruit dan, hen achterna! brulde Lafonte. Het zijn natuurlijk mijn logeergasten, die ons dat koopje geleverd hebben. Zijn er mannen in het fort, Dulac?

— Dat zal wel, want het is nu precies middernacht, en op dat uur zou er met het vervoer begonnen worden. Ze moeten dus al met de kisten en vaten onderweg zijn hierheen.

— Bel dan direct de bewakers op. Er moeten een paar zijn achtergebleven. Als die drie kerels in de tunnel zijn, dan zitten ze tussen twee vuren, en dan hebben wij ze! Vooruit jongens! Ik denk dat we ook het geld bij hen zullen vinden — en dat zal Derk plezier doen, want zonder geld krijgt hij natuurlijk geen vat en geen kist.

Derk raapte een revolver op van de vloer, en volgde de anderen langs de keldertrap naar het begin van de tunnel.

Bij het licht van drie zaklantaarns konden zij de kaarsrechte gang tot op tamelijk verre afstand overzien.

De achtervolgers zagen echter niets, en reeds begon hun hoop, dat

zij de vluchtelingen zouden kunnen vatten, te tanen, toen er ver onder de grond een paar schoten kraakten. Derk, die zich naar voren had gedrongen, voortgezweept door zijn woede, riep:

— Voortgemaakt, jongens; zij zitten al in de tang!

— Het zag er op dat ogenblik voor Raffles en de zijnen verre van gunstig uit. Zij hadden ongeveer de helft van de weg afgelegd, zich zo snel mogelijk voorttreppend, toen Raffles, wiens scherp gehoor hem nooit in de steek liet, eensklaps bleef staan, en fluisterde:

— Ik hoor iets voor ons uit. Wij hadden er aan moeten denken, dat het fort op dit ogenblik niet verlaten kan zijn. Maar wij moeten er ons doorslaan.

— Zouden die lui daar vóór ons gewaarschuwd zijn?

— Die kans is heel groot, want het zou mij niet verwonderen als de kelder onder het fort en het logement van Lafonte niet telefonisch met elkander verbonden zijn.

Als om de bevestiging hiervan te geven flitste er plotseling op verre afstand in de kaarsrechte gang een helder licht op, en schier op hetzelfde ogenblik klonk de stem van Raffles:

— Liggen!

Het bevel kwam geen seconde te vroeg, want nauwelijks hadden zij zich op de ongelijke bodem uitgestrekt, of een paar kogels floten over hun ruggen heen, en troffen een honderdtal meters achter hen de wand, waar de tunnel een flauwe bocht maakte.

Op goed geluk vuurde Brand, die de beste schutter was, snel achter elkander twee keer; het toeval was hem gunstig, want er klonk daarginds een luide kreet, en het felle schijnsel doofde uit.

Waarschijnlijk was het een zogenaamde elektrische looplamp geweest, die Brand met een gelukkig schot verbrijzeld had.

Zij zagen nu nog alleen wat flau-

we schijnsels dansen, die waarschijnlijk afkomstig waren van gewone zaklantaarns.

Intussen bleef de toestand uiterst précair, want Raffles zowel als Brand hadden, toen het weer stil was, terwijl zij op de grond lagen uitgestrekt, met hun oren vlak boven de rotsachtige bodem, ook achter hen het geluid van snel naderende voetstappen gehoord.

— Wij zitten hier als ratten in de val, Edward — tenzij wij kans zouden zien, door de zijwand te dringen! riep Brand wanhopig.

— Door de zijwand zal wel onmogelijk zijn — maar misschien biedt de bovenkant ons een kans, zei Raffles, die zijn kalmte geen ogenblik verloor. Wij kunnen hier niet ver van de plek zijn, waar de dwarsbalken zichtbaar zijn.

— Je hebt gelijk! riep Brand opgewonden; het was niet zo heel ver van de bocht in de tunnel! Wij moeten er dicht bij zijn!

De drie achtervolgden moesten nu weliswaar de smokkelaars uit het fort tegemoet gaan, maar als zij hun lampen niet zouden ontsteken, en al moesten zij nu alles op den tast doen, zij boden tenminste minder trefkans aan de schutters, die hen tegemoet kwamen.

Henderson liep vooraan, in gebukte houding, zijn hoofd beschermend met zijn tastende hand, totdat hij plotseling fluisterde:

— Ik voel het hout van de dwarsbalken, mylord.

— Probeer ze dan op te lichten, maar vlug, want iedere seconde is kostbaar.

De reus behoefde waarlijk geen aansporing. Hij talmde dan ook niet, maar haalde eens diep adem, en schoof met een enkele ruk een van de zware dwarsliggers reeds van zijn plaats, en had deze opzij gegooid.

De tweede volgde, waarna de stem van Raffles klonk:

— Klim naar buiten, James! Jij biedt de meeste trefkans!

— Mylord...

— Niet tegen spreken, doe wat ik zeg.

Henderson begreep dat het ernst werd. Hij trok zich op aan de randen van het gat, dat hij zelf had gemaakt, en wist, geholpen door Raffles en Brand, door de opening te kruipen.

Men moest daarginds vóór hen begrepen hebben wat er gaande was, door het lawaai van het vallende hout, want er klonken kreten van woede, en er werd onafgebroken geschoten.

Brand kreeg een schampschot aan zijn oor, dat wel even pijn deed, maar hem niet belette zelf koelbloedig door te vuren. Een wild geschreeuw bewees, dat een of meer van zijn schoten doel hadden getroffen.

Hij was de laatste, die zich door de opening ophees, en nauwelijks kreeg hij de frisse nachtlucht in zijn longen, of hij hoorde een waarschuwend kreet van Henderson, die riep:

— Dekking zoeken! Het schijnt nog niet afgelopen te zijn!

Die uitroep was niet voor niets geslaakt, want het noodlot had gewild, dat de drie vluchtelingen juist op de plek waren terecht gekomen, waar een stuk of tien vrachtauto's met gedoofde lichten klaar stonden, om aanstonds tot voor de deur van de Gouden Dubloen te rijden, om daar de smokkelwaar in ontvangst te nemen.

In de cabine van elke vrachtauto zat een chauffeur, en velen van die chauffeurs hadden nog een helper, allen voorzien van een revolver.

Het was een groot geluk, dat de verrassing zo onverwacht kwam, en Henderson, die zijn gummiknuppel bij de hand had, ranselde er op los als een wildeman, en had in no time twee of drie als duivels vloekende en tierende smokkelaars tegen de grond geslagen, en tot zwijgen gebracht.

Brand begreep, dat er snel gehandeld moest worden, want hun toe-

stand zou binnen enkele minuten onhoudbaar zijn.

Hij sprong achter het stuur van de voorste vrachtwagen, de motor sloeg direct aan, en Raffles en Henderson wierpen zich in het binneste van de wagen, juist toen deze startte.

Er werden hun in de duisternis nog een aantal schoten achterna gezonden, maar die troffen gelukkig geen doel.

Binnen enkele minuten waren zij bij de Gouden Dubloen en met een enkele blik zag Raffles dat de auto waarvan de jonge Barry gesproken had, helaas, zijn eigen wagen was geweest, want die was nergens te bespeuren.

Hij liet Brand dus zo snel mogelijk doorrijden, en bereikte de hoofdweg naar Montreal. Een uur later hadden zij de voorstad bereikt, zeten daar de vrachtauto op de berm van de weg en lieten deze gewoon in de steek. Hun hotel was hier dicht in de buurt, en een uur later lagen

zij dodelijk vermoeid op één oor.

De volgende dag^{**} brachten de dagbladen de afloop.

De smokkelaars hadden inderdaad alles op één kaart gezet, en waren met hun vrachtauto's vol contrabande de grens gepasseerd, op een belofte van Derk, dat een zijner vrienden de koopsom zou voldoen.

De Amerikaanse douane en de grenswacht onder aanvoering van Barry, had echter een val opgesteld, waaraan niemand ontsnapte, en in het gevecht, dat volgde, werden vijf smokkelaars gedood en zeven zwaar gewond.

Onder de doden bevond zich ook Derk.

— Het is maar goed dat mylord zijn portefeuille heeft genomen, zei Henderson met een grijnslach tot Brand, toen deze hem het bericht voorlas, want hij zou er nu toch niets meer aan gehad hebben.

Dat was de grafrede van Derk, de sluikhandelaar.

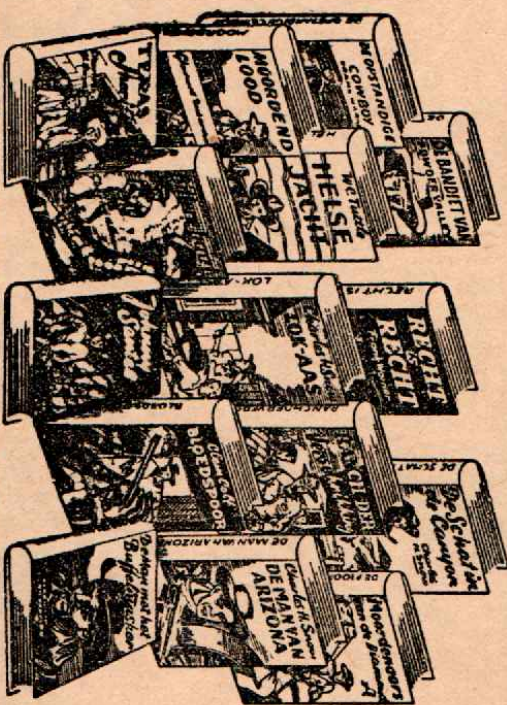
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Geheim van de Stervende

Nieuwe WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN



betaalbaar **f. 5.-** of meer met 'per maand'

1. Recht is Recht } beide door Frank Farrow
2. De Opstandige Cowboy } Frank Farrow
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Denver Barkuld
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Paer Field
5. Johnny Santee door Arthur Marlans
6. Heise jacht door W. C. Tarkle
7. Bloedspoor door Clem Cali
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffelmasker
10. Moordend Loed
11. De Schat in de Canyon } alle door Ck. H. Sewer
12. De Man van Arizona
13. Lokas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Maat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen: totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f. 88.-50. Nu slechts f. 44.-25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f. 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON Ondergetekende verzoocht te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f. 44.25 / de 1e termijn van f. _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordelen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. L.



LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007